POŠTARINA PLAĆENA U GOTOVOM

GOSPINA KRUNICA

ZAGREB 1935

GOD. XIX BROJ 10

»GOSPINA KRUNICA«, glasnik štovatelja presv. Krunice, izlazi početkom svakoga mjeseca. — GODIŠNJA PRETPLATA: redovita Din 10, dobrovoljna Din 15, za inozemstvo Din 25.—. UREDNIK: o. Stjepan Lebedina. — IZDAVAČ: dominikanska naklada »Istina«. ADRESA Uredništva i Uprave: »Gospina Krunica« Zagreb, Kažotićev trg 4. — NA UREDNIŠTVO se šalju članci, dopisi, izvještaji, pjesme, slike i sve, što se odnosi na kruničarske organizacije, a na UPRAVU se šalje pretplata i milodari. — Broj našeg čekovnog računa 36.817. — Telefon broj 64-14.

LISTOPAD 1935 OKTOBAR

		Opći kalendar		Dominikanski kalendar
U	1	Remigije	1	
S	2	Anđeli čuvari	2	
Č	3	Terezija od M. Isusa	3	Bl. Dominik Spadafora. Isp. (1521.)
P	4	Franjo Asiški	4	
S	5	Placid, muč.	5	Bl. Rajmund iz Kapue. Isp. (1399.)
N	6	**17. po D.**, Kralj. pr. Kr.	6	**I. Nedj. mj. Blagdan presv. Krunice.**[1]
P	7	Marko papa	7	Bl. Matej Kareri. Isp. (1470.)
U	8	Demetrije, Brigita	8	
S	9	Dionizije biskup i muč.	9	
C	10	Franjo Borgia	10.	**Sv. Ljudevit Bertrand. Isp.** (1581.)[2]
P	11	Nikasije, Placiodija	11	Bl. Jakov uz Ulma. Isp. (1491.)
S	12	Maksimilijan	12	
N	13	**18. po D.**, Eduard Kr.	13	**II. Nedj. mj.**[3] Bl. Magdalena Dj. (1503.)
P	14	Kalist p. m.	14	
U	15	Terezija dj.	15	
S	16	Gal, Hedviga	16	
Č	17	Margareta Alakok	17	
P	18	Luka evanđ.	18	
S	19	Petar Alkantarski	19	
N	20	**19. po Duh.**, Ivan Kent.	20	**III. Nedjelja mjeseca.**[4]
P	21	Uršula djev. muč.	21	Bl. Petar Kapuči. Isp. (1445.)
U	22	Kordula	22	Posvećenje dominikanskih crkava.
S	23	Ignacije biskup	23	
Č	24	Rafael arkanđeo	24	
P	25	Hrisanto i Darija	25	Bl. Damjan Foskieri. Isp. (1484.)
S	26	Evarist, Demetrij	26	
N	27	**20. po D.**, **Krist Kralj**	27	**Zadnja nedj. mj.**[5] **Blagdan Kr. Kralja.**
P	28	Marcel muč., Klaudije	28	
U	29	Simon i Juda ap.	29	
S	30	Narcis, Zenobije	30	Bl. Benvenuta Bojani. Djev. (1292.)
Č	31	Volfgang (Vuk) biskup †	31	Spomen sv. moći po dom. crkvama.

[1]) Dva potpuna oprosta za članove Bratovštine presv. Krunice: a) ako pohode crkvu Bratovštine; b) ako prisustvuju ophodu i pohode oltar Bratovštine. Potpuni oprost za Treći Red za sve vjernike, kolikogod puta (toties-quoties) pohode crkvu, u kojoj je oltar Bratovštine.

[2]) Potpuni oprost za Treći Red i za sve vjernike, ako pohode dominikansku crkvu.

[3]) Potpuni oprost za članove Bratovštine Imena Isusova.

[4]) Potpuni oprost za članove Žive Krunice.

[5]) Potpuni oprost za sve vjernike, ako redovito mole u društvu s drugim triput sedmično po jedan dio presv. Krunice.

GOSPINA KRUNICA

GOD. XIX ZAGREB, LISTOPAD 1935 BROJ 10.

Jesenske ruže

Tko ne zna za njih? Za one jesenske ruže, što mirišu tako raskošno i opojno! Onda, kad je drugo cvijeće već uvelo i mrtvo zamirišu one još jednom... Posljednjim, ali zato najjačim mirisom!

Ali u listopadu, tom središnjem jesenskom mjesecu, ko nam pruža neke druge ruže, da ih mirišemo osjetilima naših duša. To su one otajne ruže, od kojih je spletena presv. Krunica, taj vijenac Mariji

Osnutak i širenje po svijetu presv. Krunice
(Naslikao Pavao Veronese)

najdražeg duhovnog cvijeća. Poslušajmo dakle slatki poziv crkve, te naše dobre Majke i pustimo, da nas opije, da nas omami miris tih otajnih ruža. Jer opojnost i omama, koji šire te ruže, nijesu opasne, nijesu otrovne. One nas omamljuju za tijelesnost, da nas osvježe za duhovnost. Uspavljuju nas za prolaznost da nas probude za vječnost.

Istinitost te čudesne moći, koju u sebi ima presv. krunica mi smo sigurno i pojedinci u svome životu osjetili ali jedino onda, kad smo našu krunicu molili razmatrajući otajstva njezina. Jer otajstva su

duša krunice, ona su njen život. Bez njih ni krunice nema, ona je onda samo materijalno ropsko i dosadno ponavljanje sve istih i istih riječi. Dok, ako moleći Očenaše, Zdravomarije, i Slava Ocu, naša duša ponire u more vjerskih istina, od kojih je spleten ovaj vijenac duhovnih ruža, onda mi skoro osjećamo kako nam sjaj ovih otajstava rasvjetljuje razum, pokreće volju, svježi srce i uopće čitavo naše biće prenosi u neki krug, koji, ako nije nebeski, nije više ni zemaljski. Mi tada ulazimo u neki krug, u kojem kao u nekoj čarobnoj preobrazbi iz nas nestaje svega zemaljskoga što nas tišti i sprečava u letu prema visinama, a od nebeskoga prima naša duša kolikogod može da primi i kolikogod njene slabe sile mogu da podnesu.

Da, takva nek bude naša molitva presv. krunice, i to bilo nas kao pojedinaca bilo kao zajednice. I onda ćemo tek vidjeti kakve će plodove ona rađati i u našem pojedinačnom i u društvenom životu. Jer uvijek treba da imamo na pameti da tajna snaga kruničnih ruža nije nigda popustila, njihov miris da nije ni danas iščeznuo. Pobjede presv. krunice nije samo prošlost, one su i sadašnjost, one su život. Neprestani trajni život. Ako mi samo budemo htjeli povijest će se ponoviti. Ponovit će se u dušama svakoga od nas, kao što je to bilo u dušama onih koji su se pobožno utjecali bl. Djevici s molitvom presv. Krunice. A obnovit ćemo povijest po presv. Krunici i u društvu, u potrebama i nevoljama današnjeg čovječanstva. Jer i danas ima društvenih rana kao što ih je bilo u vrijeme sv. Dominika, sv. Pija V., bl. Ljudevita Marije Grignona. A zlo svoga vremena oni su svladali po Mariji, po Krunici. Možda danas nijesu iste potrebe kao, onda. Drukčije moguće doista potrebe, ali zato možda još veće, još ljuće.

Ispunimo zato želju Crkve, koja nas uvijek, a nadasve u ovom jesenskom mjesecu poziva na razmatranje otajstva presv. Krunice. A želja crkve živi u pozivu Kristovih Namjesnika od Pija V. i Lava XIII. sve do Pija XI.

Ubave jesenske Božje i Marijine ruže mirišu opojno, zamamno... One nas zovu, da nas osvježe, podignu, preporode. . . . *L.*

Sv. Rozarij na smrti

U velikim gradovima imade zla, a imade i dobra. Gdjegod se namjeriš na plemenitu, kreposnu osobu, gdje o tomu ni sanjao nijesi. Ove su izabrane duše ko pšenica među kukoljem. Munjovod su, koji priteže Božje milosrđe nad grešnicima. Sijači su svakog dobra. Napokon su revniteljice, da duše privedu Bogu.

Ovakove dvije postarije osobe izašle su rano jutrom po svećenika. Po sreći namjerile su se nasred ulice na kapelana Don Aloizija

Kraljice presv. Krunice, moli za nas
(Naslikala Marija Freiin von Oer)

V. »Velečasni«, tiho će jedna, ko bez daha, »evo ovdje nedaleko umire pomorski kapetan. Brzo pođite da ga ispovijedite. Ko zna otkada nije to učinio. Spasite njegovu dušu!« Don Aloizije se na te riječi malko zamisli, na licu se uozbilji kao da je htjeo reći: »Teška je to stvar, ko zna koji je to stvor.« Iza kratke stanke odlučno će: »Dobro je. Idimo.« Za pet časa bila su sva trojica pred velikom palačom. »Sada — reče Don Aloizije — vi idite u crkvu. Marijin je mjesec oktobar. Pred njezinim oltarom molite sv. Rozarij za njegovo obraćenje. Ja idem, pa što Bog dade.«

*

Don Alojzije od ukućana sazna za sobu kapetana. Pokuca, uđe, približi se krevetu. Bolesnik je ležao, u polumrtvilu jecao. Silno je trpio: neuredni seksualni život rastakao mu je i zadnje životne stanice. U toj boli otvori svoje obamrle oči i ugleda — svećenika! Prisutnost njihova bila mu je za života uvijek odurna. Protiv njih je uvijek govorio, njih mrzio, klevetao. I sada, kad je otvorio obamrle oči, ko da se probudio iz dubokog sna vidi tako mrsku, tako odurnu osobu! Svu mržnju, sav jed iskali slabim, drhtavim glasom. »Pa što si ti ovdje? Ko te je zvao? Ko te je bez dopusta uveo?« Don Aloizije će ljupkim, blagim glasom: »Začuo sam, brate dragi da si bolestan, pa sam te htjeo da pohodim, vidim, utješim.« »Meni nije treba utjehe od nikoga, a osobito svećenika, pa ni od tebe.« »A meni je treba od tvoje duše.« »Kakva duša — umrem ja i magare — svejedno« — podrugljivo, drsko će kapetan — i okrene se na protivnu stranu. Tim je sve rekao, sve izrazio u najgoroj mjeri.

Što da učini Don Aloizije na to? Govoriti, nagovarati dalje, sve je uzaludno. Sjeti se onoga, što je svjetovao dobrim gospođama, te posegne sam za Rozarij i stade na glas da moli. »Meni ne treba molitve« — hrapavim, podrugljivim će glasom kapetan. »Crknem ja — crkne magare — svejedno« — opet će kapetan.

Don Aloiziju navriješe na tu strahovitu drskost, tvrdokornost, bezvjerje, krupne suze! Bilo mu je žao, da se izgubi duša, za koju je Gospodin Isus prolio dragocjenu Krv. I vruće i usrdnije je izgovarao: Zdravo Marijo... Sveta Marijo... moli za nas grešnike, sada i na času smrti naše Amen!

Don Aloizije je svršio sv. Rozarić. Kapetan još ostaje tvrdokora. Samo uzdiše od boli, hroplje, teško diše. Ali, dragi brate, Don Aloizije će, teško si se napatio po uzburkanom moru, da te je e… dovelo na rub grobu.«

— Jest, ali i moj razuzdani život.

— A jesi li oženjen? —

— Ah! moja žena već je odavna u grobu! Bila je anđeo, a ja vrag. Ostavio sam je, a uzeo sam drugu. Ona je sirota, sirota zapuštena, stradavala sa djecom, dok nije od glada i nevolje mlada legla u grob. Oh! djeco moja, gdje ste, kud ste, za vas, za vašu majku nijesam htjeo da čujem!... I kapetanu navriješe krupne suze na oči... Duboko uzdahne!

— Priznavaš li, dakle, brate, da si zlo učinio!

— I te kako!

— A bili volio, da takova zla nijesi nigda učinio?

— Još više.

— A kaješ li se za grijehe, koje si kazao.

— Da, da i za one, puste, bezbrojne, koji su samo Bogu i meni poznati.

— Vidiš, brate, priznao si svoje grijehe, kaješ se za njih, a n… bi htjeo to u sv. Ispovijedi kazati? Hoću. I kapetan se Zvonko ispovijedio. »Ali treba da se i pričestiš« — Don Aloizije će: »Sve učini velečasni, što je za spasenje moje duše.«

Don Aloizije pobrza po sv. Pričest. U crkvi, pred oltarom prečiste Djevice Lurdske, one dvije gospođe još su molile sveti Rozarij za obraćenje kapetanovo. »Dosta prišapne im Don Aloizije, ne molite više, kapetan se obratio, ispovijedio. Sada pratite za mnom sv. Potpudbinu.«

Kapetan Zvonko pobožno se pričestio, primio zadnju pomast i bogoljubno je molio. Na rastanku sa veleč. Don Aloizijem uz suze je kazao: »Nigda u životu, nijesam bio radosniji, ko sada na smrti — i poljubi mu ruku. »I ja se s tobom radujem, a najviše se raduje Bog i Anđeli.«

Dvije pobožne gospođe ostale su još kod umirućeg kapetana. Činilo se da nije konac daleko. Međutim su neprestano molile sv. Rozarij, molitve umirućih. I kapetan je molio, kajao se, duboko uzdisao. Tako je trajalo do jedanaeste prije podne, kada se život kapetanov sasvim ugasio ovomu svijetu, da se nigda ne ugasi na drugomu — u lijepomu raju.

Ovaj potresni događaj pripovijedio mi je isti Don Aloizije V. I ja ga tebi, dragi čitatelju, pripovijedam, da uvijek, a osobito kroz ovaj mjesec oktobar, moliš sv. Rozarij za svoju i svih grešnika sretnu i svetu smrt.

O. Lujo Matijaca.

IZ CIKLUSA »BIJELE STAZE«

15. NOSTALGIJA ZA NEBOM

Pognuti od muka koracamo stazom,
Na nama su teški izgnanikâ svežnji,
Umorne nam oči pokazuju da je
I beskrajni Svemir uzak našoj čežnji;
Da u Božjem Gradu savijemo gnijezda,
Jer horizont svijeta htjeli bismo preći,
Odakle su sunca poletjele lopte,
Odakle se šalju vatrometi zvijezda.
I gdje radost struji poput naših voda
Iz Kristova srca na rod besmrtnika,
Gdje ekstazom bukte lugovi i gore,
Gdje umjetnost živi brata Anđelika
To dom je naš, što ga izgubiše negda
Praoci u borbi za dobića nova,
A mi se sad opet povraćamo k njemu,
Da nam se na čelo Božja stave slova.
Tamo ćemo doći, ali još nam treba
Golgotskoga vrha osvojiti kamen,
Da možemo njime rasporiti nebo
I ući u slavu. Amen, amen, amen.

Fra Rajmund Kupareo O. P.

Krunica u školi

Nekog dana u jednoj školi neka si je učiteljica dozvolila da jetko kritizira »ženice« koje dugo drže u rukama krunicu i »brblju« Zdravemarije poput navijenog sata.

Jedna plašljiva djevojčica na te riječi bila je neko vrijeme neodlučna zacrvenjevši se, a onda, dignuvši svoje nešto zbunjene oči prema učiteljici ovako će joj:

— I ja molim Krunicu!

— Tako! A koju nasladu u njoj nalaziš?

— Ona istu, koju osjećam, kad se u času poslušnosti obratim svojoj majci, govorim joj: U pomoć, mama, u pomoć! Teško mi je!

— Ali kad si zadovoljna, onda su barem suvišne te tvoje litanije.

— O ne! Onda mi je kao da ponavljam: Mama, kako sam sretna! Uzmi ti malo od moga veselja!

Licem učiteljice preleti negodovanje a licem malih drugarica šutljivi podsmijeh, dok tiha djevojčica osjeti kako joj lupa srce, kako joj bije u sljepočicama radi toga što je ona uz svu svoju povučenost junački izdržala tako jaki sukob.

Sv. Placid mučenik

(Blagdan 5. listopada)

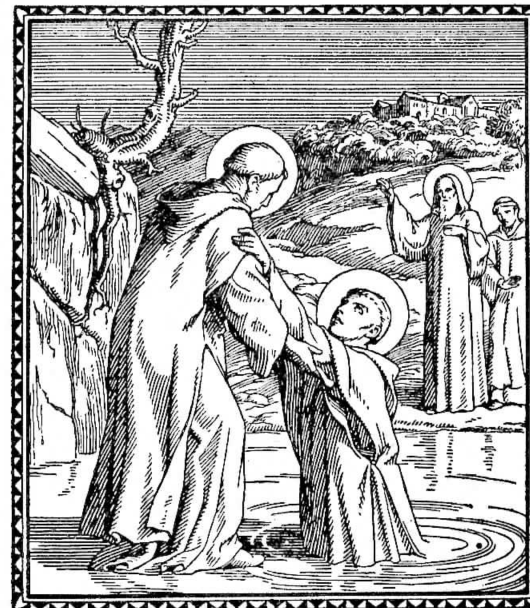
Krepost sv. Benedikta vukla je k njemu mnoge duše željne savršenosti i svetosti, da se u njegovoj školi što bliže primaknu k tom idealnom cilju. Među tim bilo je i mladih osoba, dječaka, dapače djece. Poznato nam je naime kako je k Benediktu u Subiako rimski plemić Ekvicije doveo svoga jedanastgodišnjeg sina Mavra, a drugi plemić, Testul, dapače šest godišnjeg Placida.

Benedikt, iako je neizmjerno ljubio svu svoju duhovnu djecu, čini se da je ipak neku naročitu naklonost i nježnost gojio prema nejakom i nevinom Placidu. Ovaj osobiti odnos među Placidom i Benediktom najbolje nam je osvijetljen onom poznatom zgodom o utapljanju Placida. Mali je naime Placid bio otišao s posudom na jezero d adonese vode. Međutim, kako se je s posudom previše nagnuo nad vodu, a opet nejak kako je bio, posuda ga zategnu i on se utopi. Sv. Benediktu bude odmah objavljen nemili događaj i on žurno pošlje učenika Mavra u pomoć Placidu. Mavro, primivši blagoslov, potrči do Placida, uhvati ga i povuče iz vode. Međutim, tek kad se je povratio primijeti čudo, koje se je zbilo. Išao je po vodi! Ovom je prilikom divno zasjala poniznost i Benedikta i Mavra. I jedan naime i drugi otklanjali su, da se je po njima to čudo dogodilo. Benedikt ga je naime pripisivao poslušnosti Mavra, a Mavro zapovijedi blagoslova Benedikta.

Kad je sv. Benedikt uslijed zavisti nekog svećenika bio prisiljen da ostavi Subiako, skupa s njime u novu postojbinu, Monte Cassino, otide i Placid. Zanimivo je, da je taj novi predio, koji je imao da postane kolijevka benediktinskoga Reda, darovao sv. Benediktu Placidov otac Testul. Dapače on je darovao sv. Benediktu još jedan veliki posjed na Siciliji, gdje će kasnije stići Placid da osnuje samostan.

U mirnoj okolini Monte Cassina nastavio je Placid da napreduje u svi mkrepostima, kojih je sjeme bio posijao sv. Benedikt u njegovu još djetinju dušu. Dao se je također svim marom na nauk, a i na ručni rad, da tako potpuno odgovori osnovi, koju je Benedikt imao kad je postavljao temelje svome novom Redu.

Dođu međutim glasovi, da su neki silnici htjeli oteti posjed na Siciliji, što ga je sv. Benediktu bio darovao Placidov otac, i na

Sv. Mavro spasava sv. Placida

kojem je jednom mislio sv. Benedikt podignuti samostan svoga Reda. Pomisli Benedikt, da je najbolje, ako tamo pošalje Placida, sina samog darovatelja ;da stvar razvidi i sve pripremi za podizanje samostana. U prisustvu dvojice druge braće otide pripravno Placid na Siciliju, a usput se navrati k biskupu u Kapui, gdje je, polaganjem ruku, čudesno izliječio kancelara tamošnje crkve od teške bolesti glave. A učini tamo i drugo čudo. Neki naime slijepac, čuvši za čudesnu pomoć, koju je po Placidu iskazao Bog onom kancelaru, dade se brzo povesti k Placidu. Placid se u suzama obrati molitvom Svemogućemu i načini nad slijepčevim očima znak križa, a slijepac odjednom progleda.

Kad dođe Placid s braćom na Siciliju u grad Mesinu, primi ga s osobitim poštovanjem neki stari prijatelj njegovog oca, a Placid se

odmah se dade na podizanje samostana, koji posveti sv. Ivanu Krstitelju. U novi samostan Placid nije htio drugo nego da nastavi i presadi onaj duh, što ga je primio od svoga duhovnog oca. Napose je često svojoj braći govorio o potrebi preziranja svega zemaljskoga i prolaznoga, služeći se onom evanđeoskom besjedom: »Tko se ne odreče svega što posjeduje, ne može biti moj učenik«. A on sam živio je utrajnom radu i pokori. Postio je strogo ne samo na postove od Crkve određene, nego je dapače uopće jeo samo triput sedmično. Dok je sa sobom bio tako strog, s drugima je znao biti pun blagosti i ljubežljivosti, te je o dnjih tražio jedino ono, na što su ih pravila obvezivala.

Poslije nego je četiri godine proboravio na Siciliji dovrši gradnju crkve, a tom prilikom dođoše na tu svečanost njegova dva rođena brata i sestra Flavija. Međutim, malo poslije te velike svečanosti dogodi se jedan osobiti događaj. Gusarski osvajači, Mauri iz Afrike, iskrcaše se nenadno u Mesini, plačkajući i robeći. Zađoše tom prilikom nešto i u unutrašnjost, gdje je bio benediktinski samostan. Monasi su upravo pjevali u crkvi Pohvale na jutrenji. Gusari ih na čelu s Placidom, uhvatiše i povedoše k njihovom vojskovođi. Uz Placida i tridesetak redovnika tu su bila također dva brata Placidova i sestra. Kad oni ne htjedoše zanijekati Kristovu vjeru, kad je dapače Placid držao govor u obranu svoga vjerskog uvjerenja. Mauri ih podvrgoše svakojakim mučenjima, dok im napokon ne odrubiše glave. Zbilo se je to oko god. 540. Placid je tada imao tek nekih 25 godina. Njega slavni benediktinski Red štuje kao svoga prvomučenika. *S. L.*

Marija mu spasila brata

General Gaston De Sonis, koji je živio u prošlom vijeku savršeno je u sebi združio junačko i viteško srce vojnika s dušom sveca. Dugo je on molio, da mu se brat Teobald također vojnik, vrati k praktičnom kršćanstvu.

Nekog dana, kad je bio za posao otišao u Pariz, uđe veoma rano u crkvu naše Gospe od Pobjede, i tu primi sv. Pričest, moleći na osobiti način za obraćenje svog brata.

Izišavši iz crkve, uputi se prema kući, u kojoj je u to vrijeme stanovao brat Teobald.

— Ti već ovdje? — upita brat, koji ga je kasnije očekivao — ali otkud dolaziš ovako rano?

— Od Naše Gospe od Pobjede: prvi pohod morao je biti za nju, drugi za tebe.

Dva brata se dogovoriše, da će se opet sastati na ručku, i izidoše svaki za svojim poslom. Dok je Teobald išao ulicom, poče promišljati u sebi: Ako je on ušao u crkvu, zašto ne bih mogao otići i ja?...

Poslušan unutarnjem glasu, uputi se prema Našoj Gospi od Pobjede i uđe unutra. Bog ga je tamo čekao: pomoli se ispovijedi i pričesti. Par sati kasnije on se sastane s Gastonom i zagrli ga pripovijedajući mu čitav događaj.

U oluji života

Kad je govor o životnim borbama, poteškoćama i pogiblima, to mogu da niječu samo oni, koji poput noja zabadaju glavu u pjesak, da ne čuju i ne vide jezovite prizore nezadovoljstva, koji ih okružuju. Gorčinu, prezir i zasićenost života susrećemo kod onih, koje drugi smatraju presretnima radi njihova blaga u kom plivaju. S druge strane bijeda zapuštenosti nesavladive životne poteškoće kao da nas svojim velikim brojem sile da ih promatramo, makar i dršćući. A srednjeg staleža, koji u nekakvom bar zadovoljstvu provodi svoj život, imajući usto više prilika da se bavi duhovnim stvarima, jer ga u tome ne priječi niti skrajna bijeda niti veliko bogatstvo kao da je danas nestalo. S pravom se učeni i neuki pitaju otkle sve ovo: pišu se zato goleme knjige, puni su o tome stupci novina, državnici i drugi odgovorni faktori u društvu, trude se da riješe odakle ovo veliko nezadovoljstvo među ljudima te kako bi tome zlu stali već jednom na put. Međutim mnogi u tome istraživanju ne postizavaju povoljni rezultat, a dosljedno i ljekovi su nedovoljni. Pitaju se naime i odgovaraju. Pa zar čovjek nije sebi podložio prirodu i time si uljepšao ovozemski život? Gle, on je smionim i sigurnim letom proletio svijet i otkrio mu zakone. Proniknuo je beskrajne svemirske prostore i prebrojio zvijezde u njemu; spustio se u zemaljsku dubinu te istrgnuo prirodi mnogu tajnu. On je izveo iz noći, koja ih je zastirala mnoge narode, on je na neki način uskrisio, preporodio i usrećio čovječanstvo.

Ovako misle, a ne vide ili neće da vide činjenicu, koja im se posvuda nameće. U isto vrijeme, dok se je tako ljudskom umu otkrivao vanjski svijet, tužnim mu se je načinom sakrivao moralni i nadnaravni svijet. Moderni čovjek opit golemim pronalascima, uzoholio se, stao se sebi diviti, što više, sebe obožavati. Na stranu s Bogom, ukraj s dušom i vječnim životom. Preostaje sama zemlja i to za malo vremena koje treba iskoristiti... viče moderni čovjek. Tad je čovjek počeo na sebi osjećati kaznu svoje preuzetnosti. Nije priznavao vlasti nad sobom i našao se sam sred uzburkanog mora života.

Teško je stanje današnjeg zalutalog ljudstva. Svima su strastima puštene uzde, sve su ograde autoriteta i tradicije razgrađene, opće je dobro zapostavljeno, mjesto njega vlada kruta sebičnost. Svemu je što je nekad čovječanstvo vezalo s nebom navještena nemilosrdna borba. Već se potrgane valjaju u prašini veze, koje su vezale čovjeka s čovjekom, kao gromovi ore se uzduhom nečuvene kletve, opasni bijes raspiruje ljudska srca, a gdje može prodrijeti na javu, ni časa ne časi. Kad je jednom buknula, kao da se ne može zadovoljiti, ako joj ne padnu žrtvom tolike tekovine prosvjete i još više toliki ljudski životi. Nemirni su danas duhovi, sve je uzbuđeno, umoreno i uplašeno, a oluja oko uplašenog čovjeka na moru života svejedno bijesni i silom rastvara valove kao da hoće čovjeku pokazati jaz propasti, ako ne potraži zaštite u Onoga koji je svemoguć. Zaludu obmame o svemoći čovjeka, kojima se danas ponose još samo pogdjekoji »ne-

obični« ljudi koji imaju malo dodira s realnim životom. Čovjek je uvidio da je nemoćan. Ali iz pučine uzburkanog mora može dovesti u luku spasa samo Spasitelj. Sad se stao okretati ne bi li odgjekuda ugledao tog dragog Spasitelja. I hvala Bogu, mnogih se sumorni pogled nakon dugog traženja zaustavio prema Golgoti. Njihov se pogled sreo sa ljubeznim, a ujedno bolnim i punim opomene pogledom razapetog Sina Božjega - Spasitelja svih ljudi. Oni su razumjeli Njegov pogled. U srcu oćutješe neopisivu radost, jer su ga otvorili božaskom Spasitelju, a On im je tada potiho i blago govorio. Po njegovim sigurnim napucima upraviše lađicu svog života i ubrzo se nađoše u luci spasa. Međutim mnogo veći broj ljudi kao da ne shvaća, za koga je to Golgotski mučenik prolio svoju krv, no znaju da je On Spasitelj svega ljudskog roda, a ako i znaju, neće da Mu se približe, jer ne mogu da prekinu sa grešnim navadama. U njihovoj se duši bije žestoki boj, a oni nemoćno podliježu strastima, iako vide da su one uzrok nemira nesređenosti i vječne pogibli koja ih prati na svakom koraku. Vide dobro, ali brzo malaksaju.

Zar ćemo i mi tako? Ne, nego priznavajući da smo slabi pitajmo pomoći od Onoga, koji nam je neće uskratiti. Tada ojačani, rastrgnimo mreže u kojima nas je već dugo godina sputavao naš najveći neprijatelj, pokazujući nam sreću ondje gdje smo je uzalud tražili. Prekinimo veze sa strastima, obratimo se Kristu. Njegovo je srce probodeno da nas sve primi, njegove su ruke raširene da nas sve zagrli, njegovo je stalno obećanje — vječna nagrada u vječnoj domovini.

F.

Ne vjeruje . . .

Glasoviti kardinal Newman razgovarao se je jednom s nekim svojim kolegom protestantom, koji mu u razgovoru povjerljivo reče: »Ja sam uvjeren o božanstvu katoličke Crkve, ali radi nesavljadiva nekog otpora ne mogu da učinim posljednji korak, to jest ne mogu da postanem katolik.«

Usnama kardinala preleti bolni smiješak, jer je znao, što priječi obraćenju njegovog prijatelja, a onda uzme list papira te na nj napiše riječ: »Bog«. Tada to pokaže prijatelju pitajući ga:

— Što tu čitaš?

— Bog! — odgovori protestant.

— Dobro! — odvrati kardinal. A tada uze zlatni novac i postavi ga povrh napisane riječi, tako da je bila potpuno pokrivena i zapita ga:

— Što čitaš sada?

Jadnik shvati čitavu stvar i spusti glavu posramljen.

Kolikim bi se kršćanima moglo to isto ponoviti! Koliko od onih, koji više ne vjeruju u Boga, ne misle na njega, ne mole, ne dolaze u crkvu, ne idu k misi nego za Uskrs, žive tako jer im novac i korist sakrivaju Boga.

To je onaj veliki uzrok, koji ne da da se vidi i ljubi Bog i da se provodi kršćanski život.

Treći red sv. Dominika

Žarka je bila duša sv. Dominika. Pun ljubavi prama Bogu svim je silama nastojao da raspali srca vjernika tim svetim ognjem koji Kristu privede do zadnjeg čovjeka na ovoj zemlji. Hodio je od mjesta do mjesta, propovijedao je u svim gradovima, nije izbjegavao ni priprosta sela, pa je širio ljubav Božju po svim mjestima i zagrijavao je vjernike za Boga i obraćao griješnike od krivoga puta. Ali je znao da ne može sam dospjeti svuda i vidio je da je žetva velika a radnika da je malo pa je došao do misli da treba organizirati jedan veliki kader apostola, koji će kroz vjekove u svim zemljama propovijedati evanđeosku istinu i raditi na obraćenju grešnika. Osnovao je red, koji je po njemu dobio dominikansko ime i time ovjekovječio žar svoje apostolske duše.

Ali to mu nije bilo dovoljno za ostvarenje njegove namisli. On je nastojao da taj apostolat bude što uspješniji i da djelo obraćenja bude što šire, pa je zato osnovao i dva druga ogranka, koja su poznata pod imenom drugoga i trećega reda, od kojih je jedan imao za cilj da okupi oko sebe dobre duše ženskoga spola koje će se u potpunoj klauzuri posvetiti Bogu u molitvi i razmišljanju, a drugi će biti red vitezova koji će živeći u svijetu, nastojati da svojim djelovanjem rade oko spasa bližnjega.

U tome se vidi genijalna misao sv. utemeljitelja. Prije svega on je kao prvi apostol bio uvjeren da bez Božje milosti nema ništa i da apostol mora postaviti u Boga sve svoje pouzdanje. Zato je smatrao potrebnim da osnuje jedan red koji će se isključivo posvetiti Bogu da u molitvi isprosi milost od Boga za uspjeh apostolata njegovih pravih sinova. Redovnici prvoga reda su kojiput previše zaposleni oni su neprestano u akciji pa nemaju dovoljno vremena da se posvete molitvi i da od Boga isprose milosti koje su potrebne za uspjeh njihovih apostolata. Ali će zato sestrice u potpunoj klauzuri, odijeljene od svega svijeta, povučene potpuno u sebe, u neprestanom općenju s Bogom moliti za njih i za uspjeh njihova rada. Oni će svojim molitvama i svojim žrtvama prositi od Boga milosrđe, a njihova će braća pripovijedanjem ubirati plodove toga blagoslova. Tako se rad jednih i drugih potpuno upotpunjuje i izmjenično pomaže.

Ali sv. Dominiku to nije bilo dovoljno, on je tražio veliku falangu praktičnih apostola, a u redovnike ne mogu svi. Nekoji imaju dužnost da ostanu u svijetu, a svi opet nemaju poziva za to uzvišeno zvanje. Ništa zato. Sv. Dominik i za to nalazi pomoći. On regrutira u svijetu falangu ljude koji će raditi na obnovi Kristova kraljevstva. Svaki vjernik, svaka vjernica može biti član toga društva. Oni neće morati ostaviti svijet, ne će se morati povući u samostane. Naprotiv, oni će živjeti u svijetu, općiti će sa samim grešnicima, samo što će imati veliku dužnost da rade na njihovu obraćenju. Pokorničkim dje-

lima, dobrim primjerom, lijepom riječju oni će raditi oko njihova spasenja. To je dominikanski treći red.

Time je sv. Dominik već u srednjem vijeku postavljao pravila za organizacije katoličke akcije koje se u našim danima, zaslugom slavno vladajućega pape Pija XI., tako lijepo razvila i u našim stranama. Zato nemaju pravo svi oni, koji misle da treći red nije za naše prilike. Treći red nije za prilike naših dana ako za nas nije pravilo pokore i apostolata. Ako se ne moramo mrtviti, ako ne moramo raditi oko spasenja bližnjega onda se ne moramo niti upisati u treći red. Jer upravo nam pravila trećega reda daju direktive kako možemo i kako moramo postati pravi radnici na njivi Gospodnjoj. Ko živi po njima taj će najprije nastojati da posveti samoga sebe Bogu, da sam postane duhom i srcem apostol, kako bi onda posvetio i obratio druge.

Mi danas trebamo dobrih apostola, koji će se svim srcem dati na sveti apostolat istine i pravde. No taj apostolat mogu da uspješno vrše samo ljudi, koji su unutarnje izgradnje po molitvi i dobrim djelima. A baš treći red daje tu izgradnju jer je njegova svrha da pokorom i molitvom usavrši pojedinca i da ga učini slična Kristu, spremna na borbu.

Nije čudo, da se tijekom vijekova nalazilo uvijek idealnih ljudi, koji su se zagrijavali za taj sveti ideal dominikanskoga apostolata. Na hiljade vjernika, među kjima ima ljudi u najvećim položajima, ima danas organiziranih u redovima trećega dominikanskoga reda, koji svi zajedno rade na obnovi ljudskoga društva zajedno sa ostalom dominikanskom braćom.

Nažalost, kod nas nije do danas bila razvijena ta organizacija koliko bi trebalo. Do nedavno nismo imali dominikanskih trećoredaca izvan Dalmacije. Ali u ove dane zahvatio je maha treći red i u ostalim našim krajevima, pa je nade, da će se lijepo razviti. Ova proslava dominikanskoga jubileja, nadamo se, doprinjet će dosta na tome, pa gojimo nadu, da će katolici shvatiti važnost misije trećega dominikanskog reda i da će imati snage da svoje sile posvete tom idealu za koji su mnogi dali i svoje živote. Radi se o stvari, koja je Božja, radi se o obnovi našega društva, pa se svi moramo rekrutirati u redove, da naša pobjeda bude što veća. *B.*

Roditeljima za pouku

Dionizije, sirakuski tiran, hoteći se osvetiti jednom mladiću, neprijatelju svoga sina, odluči da ga teško kazni. Dade ga nekim odgojiteljima i zabrani im, da ga nikada ne smiju ukoriti, te strogo naredi, da mu udovolje u svemu onome, što on bude tražio. Tako odgojen mladić bi poslije predan ocu, koji videći ga ogreznula u strašnoj razuzdanosti htjede na silu da mu promijeni život. Ali, što se dogodi? Nesretni mladić zadade sam sebi smrt prije nego li je promijenio život i prevari nade očeve. — Roditelji! Budete li i vi popuštali svojoj djeci u onome, što im ne smijete popustiti, dogodit će se s njima što i od ovoga mladića, a Bog će dušu njihovu tražiti iz ruku vaših.

Napoleonova vjera

Gustav Davois (čit. Davua) koji je proučavao život Napoleonov donosi nam ovu pobudnu izjavu o vjeri u Boga, koju je ovaj car, zapitan za to, dao svome generalu Bertrandu.

Jednom će mu general: »Veličanstvo, Vi vjerujete čvrsto u Boga, ali na koncu konca, što je Bog? Što o njemu znate? Jeste li ga ikad vidjeli?« Car će na to: »Što je Bog? Što o njemu znadem? Pogledajte ovo: Kako Vi poznajete čovječji um, što li o njemu znate, kad ga nijeste nikad vidjeli? Zar se on može opaziti? Što o njemu znate da možete u nj vjerovati? Pa ipak zar u nj ne vjerujete, ako opažate njegove učinke, ako od učinaka tražeći postepeno idete na uzrok i o tom se uzroku uvjerite? Tako i na bojnom polju, kad se opazi, da je slab nacrt za navalu, zove se umnoga čovjeka, koji će znati tako ratovati, da iznesete pobjedu. Zar me Vi nijeste usred bitke kao prvaka tražili pogledom, kad je pobjeda kolebala s jedne na drugu stranu? Da, svojim ste me glasom zazivali i sa svih strana orio se samo jedan poklik: Gdje je car? Naredbe?... Čemu ova vika? Bilo je to iz instikta i vjere i to jednodušne vjere u me, u moj um. Pa dobro i ja imam instinkt i stalnu vjeru i iz moje se duše diže poklik koji mi se nameće pa makar i ne htio. Kad gledam prirodu i njezine čudesne pojave ja kličem: Bog je tu! Divim se još više, jer me zanosi i opet kličem: Božje je to djelo! Moje pobjede čine da Vi vjerujete u me, a svemir čini da ja vjerujem u Boga. Vjerujem u Boga, ja tako mislim i osjećam!

Najljepši dar

Neka majka zapita svoju kćerku, koja je imala da skoro za prvi put pristupi na sv. Pričest, koji bi dar željela tom prigodom primiti.

»Ako mi majko, već hoćeš nešto darovati odgovori dobra djevojčica — daruj mi potrebiti novac za otkup jedne Kinenskinje. Na dan svoje prve Pričesti hoću da skupa sa svojim udijelim Našemu Gospodinu još jedno drugo zadovoljstvo, a to je zadovoljstvo jedne duše koja će po misionarima biti oteta sotoni i krštena mojim imenom.«

Majka pristane na svetu želju, i najljepši dan njezine kćerke postao je još ljepši po jednom djelu kršćanske ljubavi.

PO KATOLIČKOM SVIJETU

Euharistijski kongres u Čakovcu. Dani 24. i 25. kolovoza protekli su za cijelo Međumurje u znaku izgledne pobožnosti i neobičnog vjerskog oduševljenja. Tih je naime dana održan tamo veoma uspjeli euharistijski kongres. Uz oba nadbiskupa iz Zagreba došli su tamo još nekoji drugi naši biskupi, da što više uveličaju slavlje euharistijskog Kralja. Narod se je slegao ne samo iz Međumurja nego i iz drugih krajeva, a naročito je bilo veliko učešće zagrebačkih katolika. Prvi je dan protekao u raznim staleškim priredbama i zborovanjima, dok vrhunac slavlja se je odigrao zadnji dan, u nedjelju 25. kolovoza. Napose je bila veličanstvena zaključna teoforijska procesija, kojoj je, što u redovima, što u špaliru, prisustvovalo do 50.000 ljudi. Nek i ovaj kongres bude jedno sredstvo više, da se što bolje u našoj domovini proširi euharistijsko Isusovo Kraljevstvo!

Ovogodišnji dominikanski mladomisnici. Broj hrvatskih dominikanaca povećao se je ove godine ređenjem petorice njihovih članova. U Rimu je bio ređen dne 28. srpnja fra Albert Karmelić, a također isti dan u Dubrovniku fra Efrem Loje, fra Jordan Brešković, fra Serafin Lupi i fra Ljudevit Debeljak. Svoje mlade mise otpjevali su na dan sv. O. Dominika, 4. kolovoza o. Karmelić u Bolu, o. Loje u Dubrovniku i o. Lupi u Starigradu, dok su nedjelju kasnije imali svoje primicije o. Brešković u Bolu i o. Debeljak u Jelsi. Svemogući nek bude vođ i pomoćnik ovim novim mladim radnicima na duhovnoj njivi Crkve i domovine, eda što uspješnije izvrše svoju životnu misiju prema intencijama svoga Reda!

Devetdesetgodišnjica Sestara Milosrdnica. Ove se je godine ispunilo 90 godina što dođoše najprije u Zagreb, a onda u druge naše gradove i varoši Sestre Milosrdnice. Teško je pregledati njihov mnogostruki rad u ovom dugom razmaku vremena. Svakako on je bio nadasve potreban, a donio je već mnogo divnih plodova. Danas one u našim stranama vode dvije gimnazije, 1 učiteljsku školu, 5 građanskih, 4 stručne, 2 domaćinske, 34 osnovne i 18 zabavišta. Rade u 38 bolnica, u 10 ubožišta, u 5 menza za siromahe i u jednom kaznenom ženskom zavodu. Imaju 121 samostan sa 1774 sestre.

Obnavljanje sredovječnih misterija. Pred kratko vrijeme održano je u Parizu pred crkvom Notre-Dame prikazivanje Muke Isusove, onako kako se je prikazivalo u srednjem vijeku. Izvoditelji bili su 650 pariških glumaca, a među ovima nekoji prve pozorišne sile suvremene Francuske. Uspjeh je bio osobit, a među gledaocima bili su također pretsjednik francuske republike Lebrun i pariški nadbiskup kardinal Verdier. Sve nam to dokazuje kako su ljepota i dubina sredovječnih misterija kadre da zanimaju i uznesu i suvremenog čovjeka. U potvrdu toga može se navesti i to da se je i za ovogodišnja religiozna prikazivanja pred zagrebačkom katedralom pokazivao naročiti interes i da su ona bila u neobično velikom broju posjećena, uza sve da su se davala po više puta.

Otok Malta se posvetio Srcu Isusovu. Još je veoma u pameti sukob koji se je bio pojavio pred par godina između guvernera otoka Malte i Svete Stolice. Međutim taj sukob već je stvar prošlosti, i sada tamo vladaju sasma drukčije prilike. Dokaz tome je i to, što se je nedavno cio taj otok posvetio Srcu Isusovu prigodom jedne veoma uspjele vjerske proslave.

Velika slava engleskih katolika. Povodom 1200-godišnjice od smrti sv. Bede prozvanog »Časni« uputio je Sveti Otac posebno pismo opatu-primasu engleskih benediktinaca, u kojemu ističe zasluge ovog sveca i crkvenog Naučitelja ne samo za Englesku nego i za cijelu Crkvu. Napose papa ističe, kako je sv. Beda Časni bio veliki pobornik jedinstva sa katoličkom crkvom, te usto potiče u prvom redu engleske katolike da neprestano mole za to jedinstvo.

Katedrala Kraljici svijeta. U Port-Saidu u Egiptu gradi se katedrala koja će biti posvećena bl. Djevici Kraljici svijeta. Zanimivo je spomenuti da je to prva crkva, koja se podiže u čast bl. Djevice Marije pod tim nazivom. Zaista su kršćanska pobožnost i ljubav prema Mariji neiscrpive u nalaženju novih načina da dokažu svoju vjeru i svoju ljubav!

Prijenos glave sv. Dominika u Rim. Poznato je, da se glava sv. Dominika odijelito od tijela čuva u jednom dragocjenom relikvijaru u Bolonji. Međutim pred par mjeseci prigodom 700-godišnje jubilejske proslave sv. Dominika u Vječnom Gradu bila je tamo donesena iz Bolonje. Sa željezničke stanice u Rimu do dominikanske Crkve u Minervi razvila se je duga povorka i automobilima. U crkvu je sveta glava bila unešena po dominikanskim biskupima, a toj svečanosti prisustvovalo je više kardinala.

Novi biskup dominikanac. Nedavno je Sveti Otac imenovao biskupom u Koriji u Španjolskoj dominikanca o. Franju Barbado. On se je isticao kao osobito utjecajna ličnost u španjolskom vjerskom i kulturnom životu, napose kao radnik na polju španjolske Katoličke Akcije. Novi biskup je brat čuvenog dominikanskog učenjaka o. M. Barbada, profesora eksperimentalne psihologije na dominikanskoj univerzi »Angelicum« u Rimu.

Protest Svete Stolice u Berlinu. U zadnje vrijeme učestale su u Njemačkoj navale na katoličke svetinje, dok je konkordat, koji je još uvijek na snazi na razne načine povrijeđen. Radi toga je Sveta Stolica uputila njemačkoj vladi protestnu diplomatsku notu. Između ostalog spominje se i donošenje zakona o sterilizaciji, koji se kosi s katoličkim moralom.

U Španjolskoj procesije obnovljene. Kroz ovo nekoliko godina od španjolske revolucije nijesu se tamo smjele držati procesije, jer je vlada Azane bila zauzela neprijateljski stav prema katoličkoj Crkvi. Međutim sada su se tamo prilike promijenile, i ove su godine po svoj Španjolskoj održane svečane Tijelovske procesije uz oduševljenje nedoglednih vjerničkih masa.

Novi katolički dnevnik u Engleskoj. Premda u Engleskoj nema nego par milijuna katolika, oni ipak imaju veoma razvijenu svoju štampu. Već postojećim katoličkim dnevnicima pridružio se je jedan novi, »Catholic Worker«, što ga je pokrenuo u Oxfordu bivši brodogradilišni radnik, John Ford.

Katolički profesor predaje na carskom sveučilištu u Japanu. Prof. Goshihito izabran je od carskog sveučilišta u Tokiu da drži tečaj o moralu na katedri religija. On je i sam bio učenik tog carskog sveučilišta, i tu je za vrijeme studija prešao na katolicizam. Kasnije je za dvije godine slušao filozofiju u Parizu kod glasovitog katoličkog filozofa Maritaina, a vrativši se u domovinu postao je profesor na katoličkom sveučilištu u Tokiu, dok ga nije zapala spomenuta uloga.

25-godišnjica dekreta o presv. Euharistiji. Dne 15. kolovoza, na blagdan Uznesenja bl. Djevice Marije, ispunilo se je 25 godina da je papa Pio X. izdao dekret, kojim se djeca pripuštaju na prvu sv. Pričest u najranijoj dobi, netom naime dođu na razum. Ova odluka imala je neprocjenjivih duhovnih koristi za duhovni razvoj tih još nevinih bića. Papa Pio XI. odredio je da se dne 15. kolovoza svečano proslavi ta obljetnica općim pristupanjem na sv. Pričest djece, što je taj dan i izvršeno osobitim slavljem po cijelom svijetu.

Brdo Krista Kralja. Stanovnici grada El Passos u sjevero-američkoj državi Texas plebiscitom su odlučili da se brdo dosad zvano Sierra Muleros nazove brdom Krista Kralja. Ono je visoko 1500 metara i okrenuto je prema Meksiku. Na njegovom vrhu podignut će se veliki križ.

Uvođenje vjeronauka u republici Peru. Do sada u republici Peru nije bila obvezatna u školama pouka u vjeri. Međutim od ove godine ona je uvedena. Naredba, kojom se ta pouka uvodi naglasuje, da zanemarivanje vjerske pouke u školama olakoćuje širenje razvratnih nauka, koje se protive moralu i općem dobru.

Mladomisnici zavoda Propagande kod Svetog Oca. Lijep je bio prizor kad su iza svoga ređenja došli u audijenciju papi Piju XI. mladomisnici zavoda za raširenje vjere. Uz razne Evropljane tu je bilo također i Kineza i 5 Indijaca. Sveti ih je Otac očinski primio, a u svom pozdravnom govoru rekao im je među ostalim i ovo: »Vi idete sada da vršite svoju službu u razne i daleke krajeve pa ne mogu nego da ponovim želju starca Tobije svomu sinu, kada je išao na put: Bog neka bude s vama i Anđeo Gospodnji nek vas prati na vašem putovanju!« Na koncu je blagoslovio njih i narode, u kojima će djelovati.

Katolički svećenik poliglot. Nedavno preminuli katolički svećenik, rodom Englez, Vilim Kent znao je ništa manje nego 54 jezika. I to ih nije poznavao bilo kako, već ih je dobro govorio. I opet jedan dokaz kako je katoličko svećenstvo aktivno ne samo na vjerskom nego i uopće na prosvjetnom polju.

KNJIŽEVNOST

Roman »Ružarij« najpoznatije je i svakako najbolje djelo Barclayeve, jednako sadržajem kao i obradom. Taj bi se roman mogao nazvati autoričinim životnim djelom. Kad je izašao (istovremeno je tiskan u New-Yorku i Londonu) uspjeh je bio nečuven. Mnoge su tisuće istisaka razgrabljene na jagmu i popularnost je autorice porasla silno. Za malo se dana javili prijevodi u razne evropske jezike. (Francuzi su čak »Ružarij« dramatizirali!). I literarne kritike su bile odlične, ali još više oduševljenja čitatelja i čitateljica, koji su autoricu zasipavali pohvalnim pismima. Ulomak iz jednoga takvog pisma, valjda najtočnije upućuje zašto je »Ružarij« tako rado čitan. Oduševljeni čitatelj piše spisateljici: »Vaše mi riječi silno pomažu u svagdanjem životu i neprestani su mi izvor okrijepe, ulijevajući mi volju, da pogledam iznad magle ljudske stvari, kako bih otkrio plavo nebo sreće.«

Giovani Papini opće je s pravom priznati prvak među suvremenim talijanskim književnicima, i po svojoj je živosti, originalnosti i duhovitosti, postao poznat čitavome svijetu. Najduhovitije i najsmjelije Papinijevo djelo jest »Gog«, koje je odlično preveo mladi književnik Ivo Lendić. Papini je u Gogu dao zapiske jednog polubarbara-poluluđaka i iznio grku satiru na suvremenu stvarnost i na njezine pretstavnike sviju područja. (Gog se susreće na pr. s Fordom, Ghandijem, Einsteinom, Lenjinom, Wellesom, Shawom itd. itd.). Ako se ova Papinijeva satira ozbiljno i objektivno vagne, onda se mora priznati, da je pisac tu s puno znanja, duha, oštrine opažanja i invencioznosti, dao nemilu sliku, koja mora svakog ozbiljnog čitaoca zaprepastiti i dovesti na misao, da je put savremene civilizacije opasan i poguban. A ta je bila i namjera Papinijeva, koji hoće da detronizira naduvene savremene kritike starih vrednota i da baš njih sramotno razgoli.

KRUNIČARSKI ŽIVOT

NAŠ LISTOPAD

Svake nam godine on dolazi. Listopad, naš kruničarski osobiti mjesec sa svetkovinom Kraljice presv. Krunice kao srcem i središtem, oko kojeg se u vanjskom pogledu kreće naša kruničarska pobožnost. Zato će nesumnjivo i ove godine naše duše pripravno i radosno dočekati taj željkovani mjesec, da u njemu našoj nebeskoj Kraljici damo osobiti dokaz naše ljubavi i našeg poštovanja.

Listopad je lijepi mjesec one još ljepše pobožnosti, koja svojim smislom i sadržinom u sebi nosi ne samo Isusov i Marijin život, već život svih nas. Mi kruničari, bilo kojem staležu i zanimanju da pripadamo, u presv. Krunici imamo tako dobrog vođu i savjetnika na životnom putu, da boljeg ne možemo ni poželjeti.

Život svakoga od nas spleten je od veselih, tužnih i sretnih časova. Razmjer među ovim sretnim časovima kod svakog je pojedinca doista različan, ali sigurno svih takvih doživljaja ima u životu svakog pojedinca. A upravo presv. Krunica poučava nas, kako da se u tako različnim zgodama ponesemo. Po primjeru Isusa i Marije uči nas, da naš obični dnevni život provedemo u radu i molitvi, uvjereni da je rad naše životno određenje i da on čovjeka ne ponizuje, nego da ga dapače uzvisuje, kad nam je sam Sin Božji u tome dao tako odličan primjer. Samo nam naime evanđelje kaže da je Isus bio općenito nazivan radnikom: »Zar nije ovo drvodjelac sin Marijin?« A Krunica će nas također poučiti da se u žalostima preveć ne jadamo i da ih strpljivo podnosimo, jer što su na koncu naše nevolje prema patnjama Isusovim i žalostima Marijinim? Naučit će nas napokon da u sreći budemo umjereni i razboriti, jer ćemo tek tako sebi osigurati onu sreću, koja ne će nigda proći, nigda prestati.

Pretplatniče, kako je s tvojom pretplatom?

PISMO JEDNOG KRUNIČARA SA UDBINE*)

Faljen Isus i Marija!

Naši dragi prečasni Oci dominikanci, savjest me peče već više godina i želio bi da se sporazumim sa prvim svećenstvom koje širi u propovijedi i slavi našeg Gospodina Isusa Krista, pa promislimo da prema zaslugama Gospodina Isusa Krista da ga još i premalo slavimo, a nas je na milijune koji u svakoj psovki i pogrdi izgovaramo presveto Ime Isusovo i vrijeđamo, a da bi ljudi, djeca i ostali narodi i svećenstvo koji izgovaraju presveto Ime u molitvi to jest u svakoj Zdravo Mariji, a pogotovo u molenju svete Krunice, gdje se često izgovara presveto ime Isus (na primjer), kojega si presveta Djevice po Duhu svetom začela (da se nastavi sa riječima) Slava mu budi fala i čast, sveta Marijo Majko Božja moli za nas i tako dalje pak tako sve redom dalje dok dođe na riječ dok dođe presveto Isusovo Ime kojega si presveta djevice idući k Elizabeti u pohode nosila Slava mu budi fala i čast, sveta Marijo i tako dalje onda nastaje kojega si presveta Djevice rodila Slava mu budi fala i čast sveta Marijo, i tako dalje.

A isto ovo da se ponavlja u sva tri Otajstva. Slava mu budi fala i čast ovo dok čovjek proba par puta moliti to tako ide lako nadodati Slava mu budi fala i čast i ove četiri riječi ja mislim da bi ipak dodavali zadovoljštinu presvetomu Imenu Isusovu za onolike prevelike psovke i pogrde. Zato vas molim prečasni oci sporazumite se za ove četiri riječi da se uvedu u molitvu svete Krunice sporazumite se sa preuzvišenim gospodinom Bauerom i gospodinom Stepincem i tako da se i ovaj blagdan presvetog Imena Isusova uvede kao zapovjedani blagdan jer ovo je jedino svemoguće Ime s neba sašlo i u nebu i na zemlji pod zemljom, vjekuje i vjekovati će uvijeke vjekova Amen, jer kako sam čuo kao neuki seljak i veliki sam griješnik, da što se god traži od Oca nebeskoga u presveto Ime Isusovo da će otac nebeski i podijeliti pa zato mora se i presveto Ime Isusovo štovati i svetkovati nad svim imenima svetaca. Zato prečasni oci u glasniku Gospine Krunice sa par redaka smirite moju savjest da ste primili do znanja ovo pismo sa Udbine od seljaka kruničara a hoće li se što počet razmatrat i širit ovaj predlog ili ne će, da li ima smisla za ovo ili nema ni smisla. Zato vas molim u Gospinoj Krunici označite ja ću znat što je ako drugi čitatelji ne će svi razumiti.

Sa željkovanjem očekujem i s pozdravom

Faljen Isus i Marija!

---

*) Objelodanjujemo bezimeno ovo pismo jednog našeg vrijednog seljaka — kruničara kršne Udbine točno onako kako mu je od srca kroz pero izašlo zato, da čitaoci našeg glasnika vide, kako plemenito i sveto njegovo kruničarsko srce bije za slavu pogrđenog Imena Božjega. Ujedno preporučamo vlč. gospodi duhovnim pastirima da u sporazumu s crkvenim vlastima i prema prilikama nastoje kod svojih vjernika staviti u djelo ovaj plemeniti i korisni prijedlog. Neka ga usvoje u prvom redu članovi Vojske (bratovštine) Imena Isusova i članovi Vojske Srca Isusova, a onda i drugi.

Uredništvo.

JESI LI NAŠAO NOVOG PRETPLATNIKA I DOSTAVIO NJEGOVO IME NAŠOJ UPRAVI?

DAROVI ZA ZLATNU KRUNICU

(Svršetak)

PO DIN 12.—: Antun Belešić, Marcela Kovačić, Leona Kovačić, Tito Batkajec, Katica Rožman, Margareta Čabrajec, Dragica Černelić, Bakrač Gizela, Irma Setler, Antonija Tregelj.

PO DIN 30.—: Hela Ružić, župni ured Topusko, Jakovac Kata, Zora Belešić, Darinka Kovačić, Silvije Bruck, Marieta Bruck, Jelka Pečnik, Rezika Hajnić.

PO DIN 31.—: Marija Pregelj.

PO DIN 80.—: Bibiasia.

PO DIN 100.—: Gselmann Jakob, Z. S., N. N., Ljubica Plivelić, Ljuba Kelče, Matija i Anka Živoder, Zajiček Viktora, L. Budimir, Mijo Vinceljak.

DAROVI U ZLATU I SREBRU

1. Franjo Matošić: 9 austrijskih forinta i 7 kruna.
2. Dragutin Žibrat: 7 austrijskih kruna i ½ ruskog rublja.
3. Mici Ferenčić: 2 zlatna prstena.
4. Ana Haramina: 1 zlatni broš.
5. Kruničari u Petrovini: 1 austr. srebrni forint i 15 srebrnih kruna.
6. Živan Štefanija: 1 zlatni prsten.
7. N. N.: lomljeno zlato.
8. N. N.: zlatni lanac.
9. N. N.: lomljeno zlato
10. Z. S.: 2 napoleondora.
11. Katica Ožanić: vjenčani zlatni prsten.

a) Cjelokupna vrijednost u zlatu i srebru	Din 3549.50
b) Cjelokupna vrijednost u novcu	Din 4428.50
Skupa:	Din 7977.—

Naš apel, upravljen pred nekoliko mjeseci za sabiranje doprinosa za Zlatnu Krunicu Majke Božje Bistričke, okrunjen je eto uspjehom tako, da su ne samo podmireni svi izdaci za njezinu izradbu, već također preostao je još znatan suvišak koji će se, kako je to bilo javljeno, namijeniti za gradnju hrvatskog narodnog svetišta presv. Krunice u Maksimiru.

U prvom redu neka za to bude izrečena naša topla zahvalnost svima onima štovateljima Gospine Krunice, koji su nam za spomenutu svrhu poslali svoje darove. Majka Marija Bistrička, okrunjena njihovom Zlatnom Krunicom, neka im obilnim milostima odvrati! Za njih je u našem svetištu presv. Krunice bila odslužena sveta misa; za njih su se naši bistrički kruničarski hodočasnici pomolili kod Majke Božje Bistričke.

Suviše, još jednom javno zahvaljujemo uglednoj zagrebačkoj draguljarskoj radnji Vasić, koja je ne samo izradila uprav uzorno Marijinu Zlatnu Krunicu, na opće zadovoljstvo, već također uz neznatnu cijenu prema njezinoj bogatoj vrijednosti, a to iz ljubavi prema Majci Božjoj. Ova plemenitost bila nagrađena neprolaznom nagradom u nebu!

Hvala Bogu i Majci Mariji: naš pothvat je ispunjen! Majci Božjoj Bistričkoj poklonili smo Krunicu, simbol preodabrane molitve spasenja.

VODSTVO KRUNIČARSKIH DRUŠTAVA
Zagreb-Maksimir, Kažotićev trg 4.

U MJESECU LISTOPADU

koji je posvećen Kraljici presvete Krunice pravi štovatelji Marijini, posebno kruničari i kruničarke, natjecat će se da svojoj nebeskoj Majci iskažu svoju ljubav između ostaloga naročito na taj način:

1. da revno i pobožno prisustvuju svakodnevnoj listopadskoj pobožnosti;

2. da nađu što više novih pretplatnika za naš glasnik i kalendar Gospine Krunice (za g. 1936.), kojima je cilj da širenjem najbolje i najuspješnije molitve presv. Krunice privode duše k Mariji, a po Mariji k Isusu. Istakli smo u zadnjem broju glasnika, da unatoč krizi može se mnogo postići, samo ako se ima dobre volje. To su dokazale mnoge gorljive duše. Stoga zauzmite se malo da nađete bar jednog novog pretplatnika ili glasnika ili kalendara, a po mogućnosti i jedno i drugo. Posebno upozoravamo na novogodišnji kalendar Gospine Krunice, koji zapada samo 10 dinara po komadu (i 1 dinar poštarine). U njemu ćete naći prekrasnog štiva i mnoštvo slika uz članke. Pišite na adresu:

DOMINIKANSKA NAKLADA »ISTINA«
Zagreb-Maksimir, Kažotićev trg 4.

Blagoslov kruničarskih barjaka obavit će se za kratko vrijeme (neki u mjesecu listopadu) u slijedećim mjestima: u Zagrebu (barjak djevojačkog kruničarskog društva u Maksimiru), u Ivanićgradu, u Sušaku-Dragi, u Ogulinu i Grubišnompolj. Posveta spomenutih barjaka bit će svečano izvršena.

ZAHVALNICE.

Karlovac, 27. VIII. 1935.

Slavna Uprava Glasnika »Gospine Krunice«.

Molim, slavni naslov da izvoli dati slijedeću zahvalu u »Glasnik Gospine Krunice«:

Hvala Ti Gospo Presvete Krunice na uslišanoj molbi. Neka Ti je hvala, slava i čast »Kraljice Presvete Krunice«. Šaljem 20 Din za sv. Misu zahvalnicu Majci Božjoj na čast za gradnju svetišta Kraljice Presvete Krunice u Zagrebu.

Veleštovanjem

Paula Horvat, učiteljica u miru.

Među svim počastima, ja ne znam ni za jednu koja bi bila milija Božjoj Majci nego presv. Krunica. O, kako lijepu nadu u spasenje imaju oni koji odano i ustrajno mole Krunicu svaki dan! Ne propustite dakle od danas unaprijed da je svagdano molite, a tko ju je prije zapuštao, nek je započne večeras i nek je više ne propušta.

(SV. ALFONS LIGUORI)

NE ODGAĐAJTE S PRETPLATOM KOJI JOŠ NIJESTE ISPUNILI SVOJU DUŽNOST, JER KONAC GODINE PRIMIČE SE SVE VIŠE!

NAŠA IZDANJA.

Š. Jurkić: **Bl. Imelda Lambertini**, dominikanka, zaštitnica prve sv. Pričesti. — Bogato opremljena knjiga, najljepši dar prvopričesnicima	Din 10.—
S. Košutić: **Sluga vječne mudrosti**, život najvećeg njemačkog mistika, bl. Henrika Suzona. — Otmjen sadržaj i oprema	Din 16.—
Dr. O. H. Bošković O. P.: **Problem spoznaje**, stručno filozofsko djelo, 8⁰, strana 246	Din 50.—
Fr. Drane O. P.: **Duh Dominikanskoga Reda**, osvijetljen i prikazan primjerima iz života njegovih svetaca i blaženika, strana 326	Din 40.—
Dr. O. H. Bošković: O. P.: **Albert Veliki**, život novog sveca dominikanskog Reda	Din 15.—
Djela Sv. Terezije od Isusa (preveo dr. Fr Binički), vrlo zgodan priručnik za duhovna razmatranja Djelo ima tri sveska, a svakom je cijena s poštarinom	Din 43.—
M. Gillet O. P.: **Tendencije današnje intelektualne omladine**	Din 3.—
Š. Jurkić: **Sv. Katarina Sijenska**	Din 15.—
Romano Guardini: **Sveti znakovi**	Din 5.—

O p a s k a: Poštarina ide na račun naručitelja.

UPRAVA DOMINIKANSKE NAKLADE »ISTINA«,
Zagreb-Maksimir, Kažotićev trg br. 4.

Odgovorni urednik o. Sibe dr. Budrović, Zagreb, Kažotićev trg 4.
Tisak knjigotiskare Braća Kralj.